

MSB 203

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers -- directeur: David R. Hetteema

Het herstel van het Davidisch toneel

Door John C. Ribbens

Een van de minst begrepen vraagstukken die betrekking hebben op het toekomstig herstel van het volk Israël vinden we in Handelingen 1:6. De apostelen kwamen tot Jezus en vroegen Hem: *Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?* Het lijkt geen twijfel dat de last op hun hart te maken had met het grote aantal profetieën dat door de profeten vanouds was uitgesproken; de tijd waarin Israël een plaats van betekenis zou innemen onder de volken; de tijd waarin de oude beloften die door God eerst aan Abraham en vervolgens aan zijn zoon Isaak en aan Jacob diens zoon had gegeven, vervuld zouden worden. De vraag had ongetwijfeld betrekking op de vervulling van dat heerlijke en schitterende verbond dat God met David heeft gesloten, kortom het herstel van het Davidisch toneel.

Het is niet mogelijk de grote beloften die God aan Abraham heeft gegeven te begrijpen als we niet zorgvuldig Genesis 12:2,3; 13:14-17 en 17:6-8 lezen en geloven. De immense omvang van deze zegeningen en de reikwijdte van deze eenzijdige verbonden gaan elke beschrijving te boven.

Sta eens stil bij uitspraken als deze: *Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken... met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden... het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos [met betrekking tot de aïoon] geven... Ik zal uw nageslacht maken als het stof der aarde, zodat, indien iemand het stof der aarde zou kunnen tellen, ook uw nageslacht te tellen zou zijn... Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond (Genesis 12:2,3; 13:15,16; 17:7).*

Alleen al het overdenken van deze zegeningen doet je verstand stilstaan. Denk eens aan de enorme welvaart, rijkdom, eer en heerlijkheid die God heeft bestemd voor het volk Israël. Er is noch in deze tijd, noch in de annalen van de geschiedenis, een volk dat zo'n enorme reeks fysieke, materiële en geestelijke zegeningen heeft ontvangen.

De onvermijdelijke conclusie is dat deze beloften op dit moment in de geschiedenis eenvoudigweg nog niet zijn vervuld. Veel goedbedoelende christenen zijn overgehaald te geloven dat deze zegeningen nooit werkelijkheid zullen worden wegens Israëls ongeloof. Dergelijke conclusies houden er geen rekening mee dat geen zonde in het nationale leven van Israël deze geweldige verbonden teniet kan doen.

Hebreeën 6:13-20 spreekt over *het onveranderlijke van zijn raad*. God, Die vastbesloten is het onveranderlijke van Zijn voornemen, dat is het goddelijk doel, te tonen, heeft een eed geplaatst tussen de belofte en de vervulling, waardoor Hij heeft getoond dat het onmogelijk is dat God zou liegen. *Door twee onveranderlijke dingen*, te weten Zijn belofte en Zijn eed, heeft God vertroosting gegeven aan de gelovigen uit de eerste eeuw. In dit gedeelte wijst Paulus op het anker der ziel, dat is onze Here Jezus Christus, op Wie deze beloften onwankelbaar, onaantastbaar en veilig rusten.

Sta eens stil bij de feiten betreffende Israëls toekomstige heerlijkheid zoals deze zijn vastgelegd in het Davidisch verbond. I Kronieken 17:7-14 laat de inhoud van dit verbond zien. Let eens op deze stellige uitspraken: *... Ik zal een plaats bepalen voor mijn volk Israël en het planten, zodat het op zijn eigen plaats kan wonen en niet meer opgeschrikt wordt... Ik zal al uw vijanden onderwerpen... Ik [zal] uw nakomeling na u doen optreden, een van uw zonen, en Ik zal zijn koningschap bevestigen. Die zal Mij een huis bouwen, en Ik zal zijn troon voor immer [in verband met de aïoon] bevestigen.*

Deze woorden die God tot David sprak, betroffen Zijn belofte dat Hij Zijn soevereine macht zou uitoefenen om de troon van David te vestigen. Zie ook II Samuel 7:10-13. David zal op een gegeven moment worden opgewekt uit de doden en de positie van Israëls koning innemen. Het gezag en de macht die David zal hebben, zijn het directe resultaat van Jezus Christus die in de hemel Zijn recht zal uitoefenen om te regeren over Israël en alle volken der aarde. Zie Ezechiël 34:22-31.

De volstrekte zekerheid van dat goddelijk voornemen zien we duidelijk in gedeelten als Psalm 89:35-37, *mijn verbond zal Ik niet ontwijden, noch veranderen wat over mijn lippen gekomen is. Eenmaal heb Ik bij mijn heiligheid gezworen: Hoe zou Ik tegenover David liegen! Zijn nakroost zal voor altoos bestaan, zijn troon zal als de zon vóór Mij zijn.*

Zie ook Jeremia 33:20-22 en 33:25-26. In deze vaak veronachtzaamde, maar buitengewoon belangrijke profetieën geeft de Heer het overtuigendste bewijs dat in de Schrift gevonden kan worden van zijn voornemen om het nageslacht van David te vermenigvuldigen.

Deze woorden zijn zo'n 1.500 jaar na de dood van Abraham en zo'n 460 jaar na Davids dood uitgesproken. Toch zijn ze net zo onveranderbaar als toen God ze voor het eerst heeft gesproken. Het Davidisch verbond spreekt over een tijd waarin God Zijn volk Israël een plaats zal toewijzen en hen zal planten in de aarde. Zie I Kronieken 17:9. Velen geloven dat de erkenning van de Verenigde Naties in 1946 waardoor Israël soevereiniteit is toegekend de vervulling van deze zegeningen betekent. Niets kan meer verwijderd zijn van de waarheid. Er is absoluut geen enkele overeenkomst tussen het

kleine landje Palestina dat tegenwoordig door de Israëlieten wordt bezet en de grenzen van het land zoals die in Ezechiël 47 zijn aangegeven.

De grenzen van Israël zoals vermeld in Ezechiël beschrijven het land der belofte dat zich uitstrekt van de Nijl in het westen tot de Eufraat in het oosten. Het beslaat het land vanaf de Middellandse Zee in het noorden tot de Perzische Golf in het zuiden. Een moderne kaart laat zien dat dit grote land der belofte het tegenwoordige Syrië, Jordanië, Irak, Saoedi-Arabië en een belangrijk deel van Egypte beslaat.

Het eigendomsrecht van dit land berust bij Abraham en zijn nageslacht. Dit land, en niet het kleine landje Palestina, is het voorwerp van de grote profetieën van Jeremia en Ezechiël. Lees Ezechiël 11:17-20; 20:33-42; 34:11-16; 34:23-28; 37:21-22; 39:27-28; Jeremia 32:37-41; 33:12-14. Taal heeft geen enkele betekenis meer als God niet bedoelde wat Hij zei. God zegt herhaaldelijk: *Ik zal*, een bevestiging van Zijn Heilig Woord. Als man van geloof vertrouw ik erop dat God Zijn woord tot op de letter zal vervullen. Het valt niet te ontkennen dat vanaf de dagen van Salomo, toen het volk verdeeld werd in de tien noordelijke stammen en de twee stammen in Juda, dat het volk als geheel verstrooid is, maar niet verloren. Elke zinspeling op de tien *verloren* stammen van Israël is vreemd aan het Woord van God.

Israëls zonde van het verlaten van God en betrokkenheid bij afgoderij heeft God ertoe gebracht haar streng te straffen. Gods aanklacht tegen dit volk wordt duidelijk onder woorden gebracht in Jesaja 1:1-4. Binnen een periode van 100 jaar nadat deze woorden waren uitgesproken, is Jeruzalem geplunderd, zijn de paleizen door vuur verwoest en de kostelijke vaten vernietigd. Zie II Kronieken 36:15-21 en II Koningen 21:12-13. Deze gedeelten laten overduidelijk de omvang zien van de ondergang die God Nebukadnessar toestond over Jeruzalem en haar volk te brengen.

Gedurende zeventig jaar zou Jeruzalem onderworpen blijven aan de koning van Babylon. Zie Jeremia 25:11-12. Na deze ballingschap werd Israël opnieuw toegestaan om terug te keren naar het land. Maar het blijft een feit dat Palestina niet meer het fysieke thuis zou worden voor het grootste deel der Joden. Grote groepen Joden zouden emigreren naar Egypte en andere landen buiten Palestina. Tegen de tijd dat Christus geboren werd, was het aantal Joden dat in het buitenland woonde veel groter dan het aantal dat thuis verbleef.

Ondanks de deportaties naar Babylon en haar verbanning uit het land der belofte, heeft Israël een grote toekomst. God zal in Zijn soevereine wijsheid in de toekomst openlijk en voor een ieder duidelijk het volk weer bijeenbrengen. Harten die door ongeloof zijn verhard, zullen zich dan tot God keren. Met de plechtige woorden van de profeet Jeremia verklaart God: *Zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat Ik met het huis van Israël en het huis van Juda een nieuw verbond sluiten zal... na deze dagen, luidt het woord des HEREN: Ik zal mijn wet in hun binnenste leggen en die in hun hart schrijven, Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.* (Jeremia 31:31-33).

De vervulling van deze belofte zal een grote hernieuwde bewustwording in het hart en verstand van elke Israëliet veroorzaken. Zij die reeds lang gestorven zijn, zullen de goddelijke roep beantwoorden als God spreekt en bekendmaakt: *... zie, Ik open uw graven... en u brengen naar het land Israëls... Ik zal mijn Geest in u geven, zodat gij herleeft en Ik zal u doen wonen in uw land* (Ezechiël 37:12-14).

Israël dat lange tijd verstrooid is geweest, zal bijeen gebracht worden. Zie Ezechiël 20:33-42: ... *Ik zal u voeren uit het midden der volken en u bijeenbrengen uit de landen waarin gij verstrooid zijt.* Dit gedeelte beschrijft in de duidelijkst mogelijke bewoordingen Gods voornemen om het volk Israël los te maken uit de volken en haar te doen terugkeren... *in het land van Israël..., in het land dat Ik gezworen heb aan uw vaders te geven.* Niets anders dan dit verheven beeld vervulde de gedachten van de apostel Jacobus toen hij in Handelingen 15:13-17 sprak.

Let op vers 16: *Daarna zal Ik wederkeren en de vervallen hut van David [het Davidisch toneel] weder opbouwen, en wat daarvan is ingestort, zal Ik weder opbouwen, en Ik zal haar weder oprichten.*

Deze woorden zijn meer dan tweeduizend jaar geleden uitgesproken. Tot op de dag van heden zijn zij niet vervuld. Dit langdurig uitstel werd niet begrepen en er is geen rekening mee gehouden toen de profeten hebben gesproken. Want hoewel hun ogen mochten zien *al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna* (I Petrus 1:11), konden zij het geheim niet doorgronden dat verborgen was in God, die lange periode waarin God de genade heeft getoond die kenmerkend is voor Gods handelen met de mensheid gedurende de afgelopen 2.000 jaar van de menselijke geschiedenis.

De zandloper van Gods genade is bijna leeg. Dan volgt de goddelijke overname van de heerschappij. God spreekt dan vanuit de hemel en dat heeft opnieuw het vloeien van een grote stroom profetie tot gevolg. Wat dan gebeurt, is dat elke belofte van God en elke profetische uiting die betrekking heeft op de toekomst van Israël en het herstel van het Davidisch toneel vervuld zal worden. Ten langen leste zal God elke letter van elke belofte en van elk woord dat Hij gesproken heeft tot het volk Israël vervullen.

Met de woorden van de profeet Amos: *Dan zal Ik hen planten in hun grond, en zij zullen niet meer worden uitgerukt uit de grond die Ik hun gegeven heb, zegt de HERE, uw God (Amos 9:11-15).*

Dat is wat ik geloof. Wat geloof u?

Nummer 203; 20 maart 1995.